

†SILUAN
EPISCOP

SCRISOARE PASTORALĂ

LA ÎNVIEREA DOMNULUI
2017

EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN UNGARIA

GIULA

Notă: *Această Scrisoare Pastorală se va citi în bisericile parohiale și mănăstirești în prima zi de Paști, iar în filii în a doua zi de Paști.*

† SILUAN

din mila lui Dumnezeu
Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria

Iubitului cler, cinului monahal și dreptmăritorilor creștini din sfânta și de Dumnezeu păzita Episcopie Ortodoxă Română din Ungaria, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Cel Înviat a treia zi din morți și de la Duhul Sfânt, iar de la noi părintească dragoste, frățească îmbrățișare și binecuvântare!

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Hristos a înviat!

„Acum toate s-au umplut de lumină: și Cerul și pământul și cele dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care S-a întărit!” Așa mărturisim cu toții prin cuvintele Canonului Pascal, la Cântarea a treia și simțim că o bucurie nepământească se revarsă în sufletele noastre și ne face să adevărim, dimpreună cu Psalmistul și cu glasul preotului, la începutul slujbei Sfintei Învieri, că *„Aceasta este Ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa!”* (Psalm 117,24).

Sărbătoare a Sărbătorilor și Praznic al Praznicelor este Învierea Domnului sau Sfintele Paști, de care s-au bucurat în mod nespuse cei care au cunoscut-o, Ucenicii și Apostolii Domnului, precum și Sfintele Femei Purtătoare de Mir, pentru că și-au dat seama, prin întâlnirea cu Hristos Domnul Cel Înviat, că Acesta a biruit moartea și a învins pe dușmanul pe care nimeni dintre pământenii nu credea că îl va putea răpune vreodată (I Corinteni 15,26). Ce mare mângâiere pentru cei care L-au însoțit cu

credincioșie pe Hristos Domnul, de-a lungul întregii Sale activități misionare, văzând că nu doar înțelepciunea și puterea cuvântului Său, vindecările și alte minuni nenumărate săvârșite de El, sunt lucrurile care contează și care i-au uimit pe toți cei ce le-au fost părtași, ci însăși moartea, cea tare și grozavă, dă înapoi, neputincioasă, în fața Stăpânului Vieții, Care a înviat din morți și a lăsat Mormântul gol și piatra dată la o parte de la intrarea Mormântului! Nu le-a venit ușor să creadă această mare minune, lui Petru, Verhovnicului Apostolilor și lui Ioan, celălalt Ucenic (Luca 24,12; Ioan 20,3-9), lui Luca și Cleopa, pe drumul spre Emaus (Luca 24,13-31), Apostolului Toma, cel numit necredincios, pentru o vreme (Ioan 20,26-28), dar nici celorlalți Apostoli (Luca 24,33-43), care nu l-au recunoscut de la început pe Hristos Cel Înviat, Dascălul și Învățătorul lor iubit, de mai înainte, de Care nu ar fi vrut să se despartă niciodată. Dar cu înțelepciune divină și cu multă purtare de grijă, grăindu-le cuvânt (Ioan 20,15-17) și dăruindu-le Pace (Ioan 20,19-21; 26), lăsându-l pe Toma să se atingă de coasta Sa și de urmele piroanelor din mâinile și picioarele Sale (Ioan 20,27-28), Hristos Domnul vine în mijlocul Ucenicilor Săi și îi încredințează că El este și că a înviat cu adevărat din morți (Luca 24,39).

Nici nouă, poate, nu ne va fi ușor să dăm crezare, de la început și fără cercetare, acestui adevăr și mari minuni, a Învierii Domnului și astfel să ne lăsăm inimile copleșite de bucurie la Sărbătoarea Sfintelor Paști și în celelalte zile sfinte și luminate care îi urmează, dar totul în viața duhovnicească a credincioșilor este rânduit de Sfânta noastră Biserică cu multă înțelepciune, iar Cel Înviat, de vreme ce pentru oameni, și nu pentru Sine, S-a pogorât pe pământ și pe toate le-a pățimit pentru mântuirea lor, are răbdare nemărginită și dragoste nesfârșită față de faptele Sale, așa încât și pentru noi va găsi căi și chipuri pentru a ne încredința, în mod personal, de Sfânta Sa Înviere.

Dreptmăritori creștini și creștine,

Anii trec cu repeziciune peste lume și din proprie experiență cunoaștem fiecare dintre noi că omul, pe fața pământului, este ca o trestie

cugetătoare clătinată de vânturi (Luca 7,24), ca floarea câmpului (Psalm 102,15; Isaia 40,6-8), sau o floare a ierbii care degrabă s-a uscat și a căzut (I Petru 1,24), că multe sunt bucuriile pe care le resimte pământeanul în sufletul său de-a lungul vieții, dar nenumărate sunt și necazurile, că fără să avem o ancoră tare și un stâlp al credinței în adâncul inimii și al cugetului nostru, prin Biserică (I Timotei 3,15), mai ales în momentele de încercare, totul este mai greu și viața aceasta poate părea, uneori, insuportabilă. Lumea însăși, în care trăim, se zbate adesea în încercarea ei de a-și găsi o altă busolă și un alt scop, departe de Dumnezeu și urmărind doar bunuri și plăceri materiale, și întâmpină, astfel, de multe ori, sentimentul cel greu al apăsării și al nesiguranței, care aruncă sufletele oamenilor în grea încercare. Iar încercările acestea devin cu atât mai mari, atunci când dinspre aproapele nostru, în loc să ne vină dragoste și înțelegere, despre care au vorbit întotdeauna cuvântul Sfintei Evanghelii și credința creștină dreptmăritoare, găsim mai degrabă suspiciune și neîncredere, critică și judecată, dezbinare și nemulțumire, sete de stăpânire, invidie și chiar ură și răutate.

Lucruri de felul acesta s-au întâlnit adesea, în timpul unor regimuri ai căror conducători păreau că își doresc să facă o lume mai bună și mai dreaptă, dar au sfârșit prin asuprirea multora dintre semenii lor, în folosul altora, iar nedreptățile s-au înmulțit peste fața întregului pământ. Însă, chiar și în astfel de momente, cei care aveau în suflete sămânța cea bună a credinței și principiile interioare, regăsite în morala creștină și aduse în lume de Hristos, au trecut mai cu ușurință peste toate încercările și greutățile, au știut să apere ființa și valorile Neamului și Bisericii Străbune Dreptmăritoare Române, cum au făcut-o vrednicul de pomenire Patriarh Justinian Marina (1901-1977), cinstit în mod special în anul acesta bisericesc în Patriarhia Română, Părintele Cleopa Ilie (1912-1998), Părintele Arsenie Papacioc (1914-2011), Părintele Dumitru Stăniloae, marele teolog român, cunoscut în întreaga lume (1903-1993), Mircea Vulcănescu (1904-1952) și mulți alți mărturisitori ai Bisericii noastre, în România, dar cu siguranță că și în cadrul comunității ortodoxe românești din Ungaria și care au rămas ca pilde de viațuire și îndrumători pentru nenumărați creștini, în timpul vieții, dar și după plecarea lor din această lume. Aceștia i-au învățat pe oameni,

în timp ce trăiau, prin multă muncă și stăruință în rugăciune, prin postire și fapte bune, de milostenie, prin citirea și însușirea cuvântului Sfintei Scripturi și prin neîncetată slujire euharistică, la Sfântul Altar, să se întărească în credință, să se apropie de Dumnezeu, să își privească aproapele cu dragoste și înțelegere, fără a-l judeca mai înainte de a-l iubi, să Îl cunoască și să Îl prețuiască pe Hristos Domnul, îndemnurile și poruncile Sale și să creadă în Sfânta Sa Înviere. Această lucrare sfântă le-a dăruit puterea de a depăși toate vicisitudinile și greutățile de care nici ei nu au fost lipsiți, având gândul ațintit la Începătorul și Plinitorul credinței, Care pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit Crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta Tronului lui Dumnezeu (Evrei 12,2) și învățându-ne și pe noi să facem la fel, pentru a ne arăta demni urmași ai lor și creștini adevărați. Aceasta este calea pe care ei au primit-o de la înaintașii lor, pe care au cercat-o cu tărie și au văzut că este bună și vrednică de urmat, pe care au pășit cu credință toată viața lor și pe care ne cheamă, cu delicatețe, dar și cu stăruință, să îi urmăm, pentru a ne afla și împlini menirea și rostul nostru de creștini ortodocși români și de fii vrednici ai Neamului și Bisericii noastre, pentru a ne bucura, la rândul nostru de binefacerile credinței și de Sfânta Înviere a Domnului și pentru a ne reîntâlni, într-o zi, cu ei, în Împărăția cea fără de sfârșit a Domnului Hristos, Cel Înviat din morți și a Preasfintei Treimi.

Iubiți credincioși și credincioase,

Având noi această mărturie bună și misiunea încredințată de vrednicii noștri strămoși și înaintași, văzând felul în care și-au încheiat ei viața și urmându-le credința (Evrei 13,7), să luăm aminte mai puțin la himerele lumii acesteia și la toate tulburările ce ne înconjoară și să ne îndreptăm mai degrabă mintea, inima și sufletul către chemarea nestrămutată, ce răsună de veacuri pentru toți cei care s-au învrednicit a fi botezați cu numele de creștini și care ne este adresată și nouă din partea Stăpânului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „*Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi!*” (Matei 11,28). Să Îi dăm toată crezarea și energia sufletelor și vieților noastre Acestuia

și cuvintelor Sale sfinte, să le vorbim și celorlalți și mai ales tinerilor, care sunt în grija noastră și își formează acum viața, scopurile, personalitățile, idealurile și perspectivele pentru viitor, despre această cale veche și verificată a credinței și să îi îndemnăm cu stăruință și toată încredințarea să îndrăznească să pășească pe ea, și astfel, bucurându-ne cu toții de Sfânta Înviere a Domnului, să Îi cântăm cu Îngerii lui Dumnezeu din Ceruri și cu creștinii dreptmăritori din lumea întreagă, în aceste zile sfinte de prăznuire și să mărturisim tuturor că „*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!*”.

Al vostru, al tuturor, de tot binele doritor și către Hristos Domnul Cel Înviat rugător,

† **Siluan**

Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria

Data în Reședința noastră Episcopală din Giula, la Praznicul Învierii Domnului, în Anul Mântuirii 2017.

Coperta I – Icoană contemporană cu Învierea Domnului.